

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/11/2020
Identifikačné číslo spisu: 1119010210
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1119010210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudkýň JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvineného B. M. pre prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. marca 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného B. M. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. septembra 2019, sp. zn. 1To/53/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného B. M. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 18. júna 2019, sp. zn. 7T/2/2019 bol obvinený B. M. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným z prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- na základe informácie získanej metódami, formami a prostriedkami operatívno-pátracej činnosti Policajného zboru bola operatívnou hliadkou odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I na Šancovej ulici v Bratislave pred budovou YMCA vykonaná kontrola obvineného B. M. z dôvodu podozrenia z drogovej trestnej činnosti menovaného a to tým spôsobom, že po tom, ako k obvinenému pristúpili príslušníci operatívnej hliadky PZ v rámci vykonávanej kontroly, začal utekať na cestu smerom medzi motorové vozidlá a počas behu si do úst vložil a následne prehltol zatavenú striekačku s obsahom kryštalickej látky, ktorá bola následne extrahovaná lekársym gastrokopickým zákrokom zo žalúdočnej dutiny obvineného, ktorý podstúpil obvinený v gastroenterologickej ambulancii Univerzitnej nemocnice Bratislava Ružinov dobrovoľne a so svojim súhlasom, pričom znaleckým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2019/188 bolo zistené, že obsahom striekačky bol kryštalický materiál s hmotnosťou po vysušení 380 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 67,3 % hmotnostných, čo zodpovedá maximálne trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov do II. skupiny

psychotropných látok.

Za to okresný súd uložil obvinenému B. M. podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 74 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený B. M. odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom z 11. septembra 2019, sp. zn. 1To/53/2019 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dotknutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a obvineného podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- dňa 03.01.2019 v doobedňajších hodinách na Šancovej ulici v Bratislave bola pred budovou YMCA vykonaná kontrola obvineného B. M. z dôvodu podozrenia z drogovej trestnej činnosti menovaného a to tým spôsobom, že po tom, ako k obvinenému pristúpili príslušníci operatívnej hliadky PZ v rámci vykonávanej kontroly, začal utekať na cestu smerom medzi motorové vozidlá a počas behu si do úst vložil a následne prehltol zatavenú striekačku s obsahom kryštalickej látky, ktorá bola následne extrahovaná lekársnym gastroscopickým zákrokom zo žalúdočnej dutiny obvineného, ktorý podstúpil obvinený v gastroenterologickej ambulancii Univerzitnej nemocnice Bratislava Ružinov dobrovoľne a so svojím súhlasom, pričom znaleckým skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru pod ČVS: PPZ-KEU-BA-EXP-2019/188 bolo zistené, že obsahom striekačky bol kryštalický materiál s hmotnosťou po vysušení 380 mg, v ktorom bola zistená prítomnosť metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 67,3% hmotnostných, čo zodpovedá maximálne trojnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkov v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to krajský súd uložil obvinenému B. M. podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za použitia § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň odvolací súd podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 74 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený B. M. vo svoj prospech, prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Martina Simana, advokáta so sídlom v Bratislave, Wolkrova 2, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal zásadné porušenie jeho práva na obhajobu tým, že v prejednávanej trestnej veci neboli v prípravnom, ale ani súdnom konaní vykonané ním navrhované dôkazy, ktoré by podporili alebo vyvrátili ním uvádzané skutočnosti, a to znalecké dokazovanie z oboru antropológia za účelom objasnenia, či bol schopný vložiť si počas behu do úst a následne prehltnúť zatavenú striekačku, znalecké dokazovanie smerujúce k preukázaniu skutočnosti, či bola zaistená zatavená injekčná striekačka skutočne extrahovaná zo žalúdočnej dutiny obvineného a za týmto účelom stotožnenie odtlačkov a sterov z obalu zaistenej zatavenej striekačky s osobou obvineného a konfrontácia obvineného so svedkami T. P., Q. C. a E. C.. V tejto súvislosti obvinený vyčítal tak súdu prvého stupňa, ako aj súdu odvolaciemu, že nevyhodnotil dôkazy svedčiace v jeho prospech, keď bez ďalšieho neakceptoval jeho výpoveď, ktorá bola v rozpore so svedeckými výpoveďami svedkov T. P., Q. C. a E. C.. Uvedeným postupom bolo, podľa názoru dovolateľa, v jeho prípade výrazným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a na spravodlivý súdny proces, ako aj ustanovenie § 2 ods. 10

Trestného poriadku a z neho plynúca zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci.

V súvislosti s dovolacím dôvodom plynúcim z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený namietal nezákonnosť dôkazu, a to zaistenia predmetnej zatavenej striekačky, keďže spomínaný predmet bol, podľa tvrdenia dovolateľa, z jeho žalúdka násilne vybratý prostredníctvom lekára vykonávajúceho gastrokopický zákrok a odovzdaný príslušníkom policajného zboru, čo znamená, že sa nejednalo o dobrovoľné vydanie veci obvineným. V tejto súvislosti obvinený ešte namietal, že za dôkaz, ktorý bol získaný nezákonným spôsobom, sa považuje nielen dôkaz, pri ktorom bola nezákonnosť spôsobená, ale aj každý dôkaz získaný na základe takéhoto dôkazu, teda nezákonnosťou sú postihnuté aj všetky ďalšie dôkazy, ktoré s nezákonným dôkazom súvisia.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že vyššie uvedenými rozsudkami tak okresného, ako aj krajského súdu, bol v neprospech obvineného porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 9, § 2 ods. 10, § 119 ods. 2 Trestného poriadku, aby tieto rozsudky zrušil a zrušil tiež všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad a aby okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý k odmietnutiu návrhu obvineného na vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru antropológie uviedol, že vykonanie predmetného dôkazu by bolo zbytočné, nemalo by absolútne žiaden význam a nijako by neprispelo k zmene dôkaznej situácie v prospech obvineného, nakoľko traja očití svedkovia, zasahujúci príslušníci policajného zboru, zhodne, v podstatných okolnostiach bez vzájomných rozporov vo svojich výpovediach potvrdili, že obvinený na ulici, počas toho ako pred nimi unikal, manipuloval s určitým predmetom, ktorý si vložil do úst a následne ho prehltol, pričom bezprostredne na to prítomnosť cudzieho telesa (zatavenej zrezanej injekčnej striekačky) v žalúdku obvineného potvrdil vo svojej výpovedi lekár MUDr. M. I., CSc., ktorý spomínané cudzie teleso extrahoval zo žalúdočnej dutiny obvineného s tým, že rovnaké skutočnosti týkajúce sa prítomnosti cudzieho telesa v žalúdočnej dutine obvineného potvrdzujú aj iné objektívne listinné dôkazy, a to lekárska správa MUDr. M. I., CSc z 3. januára 2019 a lekárska správa MUDr. C. W. z toho istého dňa, preto obvineným navrhované dokazovanie v tomto smere považoval prokurátor za celkom neúčelné a zbytočné. Argumentáciu obvineného poukazujúcu na nevykonanie znaleckého dokazovania v tom smere, či zaistená zatavená injekčná striekačka bola skutočne extrahovaná zo žalúdočnej dutiny obvineného, považoval prokurátor vo svojom vyjadrení za absurdnú s poukazom na už vyššie uvedené dôkazy. Niet, podľa názoru prokurátora, žiadnych rozumných pochybností o tom, že inkriminovaná zatavená injekčná striekačka bola zaistená zo žalúdočnej dutiny obvineného a navyše, keďže sa dotknutá striekačka nachádzala po istý čas v žalúdočnej dutine obvineného, došlo k znehodnoteniu odtlačkov a steroidov na jej obale, a preto bolo znalecké dokazovanie z odboru daktyloskopie a kriminalistickej biológie vylúčené. Vykonanie konfrontácie medzi obvineným a svedkami považoval prokurátor taktiež za neúčelné, zbytočné s tým, že jej vykonanie by, podľa jeho názoru, neprineslo zmenu dôkaznej situácie v prospech obvineného, keďže predpokladom konfrontácie je vyčerpanie všetkých možností na vyjasnenie vzniknutých rozporov, a teda nemožnosť vyjasnenia rozporov inak, pričom v predmetnej trestnej veci takáto situácia nenastala, keďže tvrdenia obvineného boli spoľahlivo vyvrátené výsluchom troch očitých svedkov, zasahujúcich policajtov, ktorí o držbe (prechovávaní) drogy obvineným, jej prehltnutí, extrakcii zo žalúdočnej dutiny obvineného a následnom zaistení vypovedali zhodne, v podstatných okolnostiach bez vzájomných rozporov. Vo vzťahu k zaisteniu dotknutej zatavenej striekačky obsahujúcej drogu prokurátor uviedol, že k vykonaniu tohto úkonu zo strany policajtov došlo zákonným spôsobom, keďže žiaden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by obvinený bol hocikým spôsobom donucovaný k podstúpeniu zákroku urgentnej gastrokopie. V tejto súvislosti prokurátor poukázal na výpoveď lekára vykonávajúceho predmetný zákrok, ktorý potvrdil, že obvinený spomínaný zákrok podstúpil dobrovoľne, pričom bol preukázateľne poučený o povahe, účele a rizikách tohto zákroku, napokon súhlasil aj s CT vyšetrením a vlastnoručne podpísal informovaný súhlas pred vykonaním zákroku. Zaistenie drogy, podľa vyjadrenia prokurátora, objektivizuje zápisnica o vydaní veci, podpísaná lekárom MUDr. M. I. po zákonom poučení v zmysle pretlaču, pričom v čase po extrakcii cudzieho telesa zo

žalúdka obvineného s vecou dôležitou pre trestné konanie manipuloval lekár, nie obvinený a práve lekárovi na základe výzvy policajta podľa § 89 odsek 1 Trestného poriadku vznikla povinnosť predmetnú vec vydať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 392 odsek 1 Trestného poriadku zamietol, pretože dôvody dovolania neboli preukázané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe

použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Preto námietky obvineného spočívajúce v tom, že súdy nižšieho stupňa, teda tak okresný, ako aj krajský nedostatočne objasnili skutkový stav veci, nevyhodnotili dôkazy svedčiace v prospech obvineného alebo vyjadrujúce nespokojnosť s hodnotením vykonaných dôkazov súdmi nižšieho stupňa sú otázky skutkového charakteru, ktoré z tohto dôvodu dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenapĺňajú.

Pokiaľ obvinený namieta nevykonanie ním označených dôkazov (znaleckého dokazovania, konfrontácie), k tomu sa žiada uviesť, že vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhnúť dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Obvinený síce v priebehu trestného konania v prejednávanej veci, a to už v prípravnom konaní, navrhol vykonanie vyššie uvedených dôkazov (znaleckého dokazovania a konfrontácie), na hlavnom pojednávaní vykonávanom súdom prvého stupňa 18. júna 2019 pred ukončením dokazovania však na otázku samosudkyne, či má ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, po porade s obhajcom, ako to plynie zo zápisnice o tomto úkone, uviedol, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemá a obdobne tak ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemal ani prokurátor. Na tomto podklade potom súd prvého stupňa uznesením podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu

zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Aj keď obvinený na vykonaní vyššie uvedených dôkazov v záverečnej fáze súdneho konania netrval, pretože návrhy na doplnenie dokazovania nemal, súd prvého stupňa sa s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania prednesenými v skorších fázach dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal a keďže ich nevykonanie obvinený namietal aj v podanom odvolaní, ich nevykonaním sa v dôvodoch svojho rozhodnutia zaoberal aj krajský súd.

Súdy nižšieho stupňa nepovažovali za potrebné vykonať dôkazy navrhované obhajobou, a to okrem iného ani znalecké dokazovanie z odboru antropológie a znalecké dokazovanie v smere odobratia odtlačkov a sterov zo zatavenej injekčnej striekačky a ich porovnania s odtlačkami obvineného, pretože, ako to plynie z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (strana 4 a 6) a rozsudku krajského súdu (strana 7-8), oba súdy považovali takéto dokazovanie za neúčelné a nadbytočné, z dôvodu, že dôkazy vykonané v prejednávanej veci sú dostatočné pre zistenie skutkového stavu a ustálenie viny, navyše prehltnutím zatavenej striekačky došlo k znehodnoteniu stôp, odobratia ktorých sa obvinený dožadoval a pokiaľ ide o znalecké skúmanie, či mohol obvinený zaistenú striekačku prehltnúť, sám obvinený povedal, že tak urobil (aj keď tvrdil, že to bolo skôr ako v čase skutku, napriek tomu z toho ale plynie, že prehltnúť ju bol schopný) a jej prehltnutie obvineným videli traja svedkovia. Pokiaľ ide o návrh obvineného na vykonanie konfrontácie s tromi vyššie uvedenými svedkami (T. P., Q. C. a E. C.), aj keď súdy výslovne na nevykonanie tohto dôkazu nereagovali, z vyššie uvedeného, ale aj z celého kontextu ich rozhodnutí (primerane v tomto smere rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 45/2018, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 436/2019) plynie, ako to už bolo napokon vyššie naznačené, že považovali skutkový stav za spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi, preto nepovažovali za potrebné ďalšie dôkazy (a to ani konfrontáciu) vykonávať.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy nižšieho stupňa sa vyššie uvedenými dôkaznými návrhmi obvineného zaoberali. Zároveň v dôvodoch spomínaných rozsudkov, ako je to vyššie uvedené, vysvetlili, prečo dotknutým návrhom na doplnenie dokazovania nebolo možné vyhovieť, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšieho stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnú, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. (Primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

Preto vyššie uvedenými námietkami obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nedošlo.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že vyňatie zatavenej injekčnej striekačky z jeho žalúdka nebolo vykonané dobrovoľne, ale násilne za pomoci lekára.

S touto námietkou obvineného sa vyčerpávajúcym spôsobom, ako to plynie z vyššie označených

rozhodnutí, vysporiadali už súdy nižšieho stupňa poukazujúc na dôkazy, ktoré súhlas obvineného so zákrokom lekára, ktorým bola z jeho žalúdočnej dutiny vybratá zatavená striekačka, potvrdzujú. Zo zápisnice o vydaní veci plynie, že dotknutý predmet vydal policajtovi lekár MUDr. M. I., obvinený vlastnoručne podpísal informovaný súhlas pred vykonaním zákroku, počas samotného zákroku s lekárom spolupracoval, pričom dotknutý lekár (MUDr. M. I.) vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní v spojení s jeho výpoveďou z prípravného konania tieto skutočnosti v zásade potvrdil. Nič teda nenasvedčuje tomu, že by dotknutý predmet bol zaistený v rozpore so zákonom, násilným spôsobom, donútením, úkonom vykonaným bez súhlasu dovolateľa. Napokon obvinený v podanom dovolaní ani neuvádza žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by dôkazy preukazujúce jeho súhlas s vyššie uvedeným zákrokom vyvracali, či spochybňovali.

Preto vyššie uvedenými námietkami obvineného k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nedošlo.

Vzhľadom na to, že obvinený B. M. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.